

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **skazanego S. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 7 marca 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego S. S.

w przedmiocie wstrzymania wykonania

wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 4 stycznia 2021 r., III K (...),

zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 lipca 2021 r., IX Ka (...),

**p o s t a n o w i ł**  
**wniosku nie uwzględnić.**

### UZASADNIENIE

S. S. został oskarżony o to, że:

1/ w dniu 22.01.2019 r. w W. przy ul. R. kierując samochodem marki P. o nr rejestracyjnym (...) nie zatrzymał się do kontroli drogowej kontynuując jazdę pomimo użycia przez funkcjonariuszy Policji sygnałów świetlnych i dźwiękowych w celu polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego tj. o czyn z art. 178 b kk;

2/ w dniu 22.01.2019 r. w W. przy ul. K. kierował w ruchu lądowym samochodem marki P. o nr rejestracyjnym (...) będąc pod wpływem środków odurzających będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 17.05.2013 r. sygn. akt X K (...) za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk w zw. z art. 178 a § 4kk;

3/ w dniu 22.01.2019 r. w W. przy ul. K. działając wbrew obowiązującej ustawie

posiadał przy sobie środki odurzające w postaci marihuany, która należy do grupy kannabinoli o wadze 0,02 grama netto, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi tj. o czyn z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dn. 29.07.2005 r.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 stycznia 2021 r., sygn. akt III K (...), S. S. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 1 czynu i na podstawie art. 178 b kk skazany na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. 2 i skazany na podstawie art. 178 a § 4 na karę 1 roku pozbawienia wolności. Natomiast w zakresie czynu z pkt. 3 Sąd postępowanie umorzył na podstawie art. 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dn. 29.07.2005 r. Na podstawie art. 85 § 1 kk i 86 § 1 kk orzeczone w pkt. I i II wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto za czyn z pkt. 1 orzekł na podstawie art. 42 § 1 a pkt 1 kk środek kamy w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, a za czyn z pkt. 2 orzekł na podstawie art. 42 § 3 kk środek kamy w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Na podstawie art. 90 § 2 kk w zw. z art. 88 kk Sąd orzekł łącznie środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora i skazanego.

W dniu 20 lipca 2021 r. Sąd Okręgowy w W. IX Wydział Karny Odwoławczy, w sprawie sygn. akt IX Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w związku ze skazaniem za czyn z art. 178a § 4 kk, na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł od skazanego na rzecz Funduszu F. świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku w całości na korzyść S. S. wnieśli jego obrońcy. W nadzwyczajnym środku odwoławczym obrońcy podnieśli rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci.:

1/ obraży przepisów postępowania tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk , art. 7 kpk, art. 410

kpk i art. 424 § 1 pkt. 1 kpk poprzez przekroczenie zasady granic swobodnej oceny dowodów poprzez nierozpatrzenie wszystkich zarzutów, wniosków oraz twierdzeń podniesionych w apelacji S. S. co w konsekwencji doprowadziło do przedwczesnego wyrokowania ;

2/ naruszenie art. 433§ 1 i 2 kpk i art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 410 kpk polegające na nieprawidłowej kontroli odwoławczej, w szczególności w zakresie okoliczności ujawnienia we krwi S. S. środka odurzającego , podstaw twierdzeń w zakresie ustalonego przez biegłego stężenia substancji czynnych w organizmie w/w w chwili zatrzymania , nieustosunkowania się do opinii biegłej M. T. , jak również w zakresie ograniczenia prawa do obrony skazanego poprzez nieprzekazania ,mu pisemnej opinii biegłego Z. W., ograniczając się jedynie do przedstawienia wniosków opinii odczytanych na rozprawie ;

3/ naruszenie art. 433 § 1 i 2 kpk oraz art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz art. 201 kpk polegające na nieprawidłowej kontroli odwoławczej i niezastosowaniu art. 201 kpk podczas gdy skazany podnosi sprzeczności w dwóch opiniach toksykologicznych, a opinia uznana za wiarygodną nie opiera się na możliwych do zweryfikowania parametrach, a na przekonaniu biegłego i ilości zaobserwowanych przez niego zdarzeń, jak również opinia ta nie spełnia waloru obiektywnego przedstawienia danych, bowiem zawiera sugestie co do sposobu rozstrzygnięcia kwestii ustaleń faktycznych i prawnych - z przekroczeniem granic swoich kompetencji;

4/ naruszenie art. 433 § 1 i 2 kpk oraz art. 457 § 3 kpk i nierozpatrzenie zarzutów w zakresie naruszenia art. 7 kpk, co doprowadziło do błędnego przyjęcia, iż ustalenie przez Sąd Okręgowy, że Sąd Rejonowy nie naruszył tych przepisów dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, podczas gdy przyjęte za własne ustalenia stanu faktycznego Sądu I instancji - stanowiące podstawę wyroku Sądu II instancji - okazały się błędne (...).

Konkludując skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Ponadto skarżący na podstawie art. 523 § 1 kpk wnieśli o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie. Nie przesądzając w tym miejscu kierunku rozstrzygnięcia kasacji, sformułowane zarzuty nie mają takiego charakteru aby uzasadnione było odstępstwo od domniemania prawidłowości wydanego wyroku bez dokładnego zbadania sprawy. Sformułowane w kasacji zarzuty dotyczące przede wszystkim nieprawidłowej kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji, w tym niewłaściwej oceny zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza opinii biegłego.

Tymczasem z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy

zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.